

*Моєму старшому синові,
палкому шанувальникові «Ерагона»,
присвячується.*

Розділ 1
КОЛОБОК

Колобок знеможено лежав на піску. Пісок був гарячий, наче пательня баби Зіни, коли та пекла млинці. Ще й сонце страх як припікало. Лежати було боляче, але навіть думати про те, щоб зрушити з місця, не хотілося. Сил геть не було.

Вони йшли вже протягом майже чотирьох годин. Принаймні так стверджував наручний годинник Таньки, хоча Колобку здавалося, що часу минуло мінімум утричі більше. Перед очима простягалося щось схоже на степ чи на пустелю, відтак під ногами був або майже асфальт із сухою травою й колючками, або пісок, з якого де-не-де стирчали синьо-зелені кактуси. Взагалі вся рослинність тут була якась синюшна, навіть із фіолетовим відтінком. Колобок ще ніколи такої не бачив.

А сонце?! Просто вбивче! Біле, гаряче, воно шпурляло свої промені масовано, як снаряди при артобстрілі, щораз цілячись Колобкові в тім'ячко. Очі боліли, в роті пересохло... Колобок майже з ненавистю

поглядав уперед, на худі, обтягнуті драними джинсами ноги Таньки, її гострі лопатки під помаранчевою футболькою, розкуювджені руді патли...

Вдалечині в жаркому мареві підносилися до вогняного неба засніжені вершини. Ці гори й були зараз їхньою метою, яка за час спільної подорожі анітрохи не наблизилася. Підошви гір були суцільно фіолетово-зелені — мабуть, вкриті місцевою рослинністю, що дозволяло сподіватися на присутність води. І життя. Яке тут життя, можна було тільки здогадуватися. Досі їм траплялися лише фіолетові ящірки завбільшаки з руку — дуже полохливі, вони прожогом тікали й ховалися.

Колобок проклиниав себе за необачність. Ну добре, Танька божевільна, але ж якого дідька він за нею поперся?! Тепер ось маєш — треба плентатися пустелею, того й диви здохнеш. Колобок, напевно, заплакав би з жалю до себе, та навіть слізки пересохли в цій страшній пустелі... Зрештою, здолавши черговий бархан, він упав обличчям у пісок і вирішив більше не рухатися.

— Колю, вставай... Ну ж бо!.. Йти треба!

Це він — Коля. Колобок розплющив одне око і прямо перед собою побачив Тетянчину кросівку. Кросівка нетерпляче притупувала, розкидаючи пісок у різні боки. Деякі піщинки залітали Колобкові до носа і в рот. Але ж яка причепа, га?!

Танька й не думала давати йому спокій. Треба йти. Але... Але все по черзі.

Розділ 2

ВСЕ ПО ЧЕРЗІ

Жив собі хлопчик. Звичайнісінький хлопчик Миколка. Втім, це Миколка вважав себе звичайнісіньким усе своє життя, аж до першого класу. А коли прийшов до школи, це саме життя раптом повернулося до нього зовсім іншим, непривабливим боком.

Миколчина перша вчителька, Галина Антонівна, була впевнена, що з дітьми треба спілкуватися ввічливо, щоб не занижувати самооцінки дитини. Тому вона завжди зверталася до учнів на ім'я. Навіть коли першого вересня знайомилася з класом, зачитуючи із журналу прізвища учнів, усе одно перед прізвищем називала ім'я. Після Віри Астахової та Вови Білоуса настала Миколчина черга.

— Коля Бойко!

У класі хтось тихенько засміявся, а коли Миколка встав, зареготали майже всі. Миколка був маленький, кругленький, незgrabний, до того ж сором'язливо почервонів... Галина Антонівна зрозуміла свою помилку, та було пізно. На першій же перерві Миколка став Колобком і залишався ним уже шостий рік поспіль. На вчительку сердитися не випадало — Миколка і так отримав би своє прізвисько. Обійшлося б навіть без Юрка Єремеєва, того самого Юрка, завдяки якому Миколчині однокласники Андрій Ромодановський і Генка Модін

стали відповідно Андромедою й Геною Модифікованим. А для Миколки, певно, десь там на небесах було написано стати Колобком. Втім, він особливо з цього приводу і не переймався: ну, Колобок то й Колобок, у пічку ж не пхають!

Вчився Миколка добре. Найлегше йому давалися математика й англійська. Решта предметів — трохи гірше, та все одно половина класу в нього списувала, при цьому безсовісно продовжуючи називати Колобком.

Друзів у Миколки не було. Після уроків він поспішав додому, не зважаючи на кепкування однокласників, і лише там міг дозволити собі розслабитися. Доки батьки були на роботі, Миколка досхочу грав на комп'ютері. Комп'ютер був старенький і гальмівний, та Миколку він влаштовував. Потім хлопчик швиденько розправлявся з уроками, вечеряв, дивився телевізор і лягав спати. Гуляти Миколка майже не ходив — боявся вулиці. Таким чином, життя котилося собі потихеньку, розмірено й невесело.

— Ти б хоч у секцію яку записався, он, глянь, уже пузо росте, — критично оглядаючи Миколку, намагався наставити сина на правильний шлях тато. — Як далі жити думаєш?

Миколка пускав повз вуха подібні випади. Все одно в тата ніколи немає часу, пошпиняє трохи й відчепиться. Миколчині батьки, в минулому радянські інженери, тепер працювали, за висловом тата, дрібними